

הדלקת הנר: 17:05
יציאת השבת: 18:05
לפי אנפיק אשדוד

עלון מס' 248
"אדר התשע"ג
תרומה

"מחודדין בפיר"...

שיהיו דברי תורה

"שמון למאור"

המאור רומז לתורה. אם אדם לא ילמד תורה ידונו אותו בתחילה על כך... האור החיים הקדוש

במקום פרצה מהומה רבה... כששמע זאת המלך, הגיע, החליט להשליך את היועץ לכלא באשמת לקיחת הלפידים מהשומרים. כששמע היועץ את העוון שבו הוא מואשם הוא פרץ בצחוק...
-עשיתי דברים כל כך חמורים ומכל זאת בחר המלך להאשימני בלקיחת הלפידים?!
נענה המלך ואמר לו: "אין בדבר פלא, מכיוון שאם תבחן את מעשיך תראה שתחילת מעשיך הרעים היתה על לקיחת הלפידים שאלמלא כן לא היה פורץ כל הבלגן... כיוצא בכך, בתחילת דינו של האדם דנים אותו על דברי תורה וכששומע זאת האדם הוא לא מבין... הרי עשיתי עבירות בהרבה יותר חמורות... אך עונים לו: אם תשים לב שהכל החל מכך שלא למדת תורה. התורה היא אור. היא מנחה אותך מה מותר לעשות ומה לא ואילו היית לומד תורה, "שמון למאור" היית חוסך לעצמך הרבה צרות..."

למלך אחד היה יועץ סתרים שהתברך בחכמה רבה. באחד הימים שמע המלך שמתארגנת כנגדו הפיכה.. ואף שהיה זה בשעת לילה מאוחרת שלח לקרוא ליועצו האישי.
כשנקשו שליחי המלך על דלתו של היועץ השיב להם בקול מנומנם: "אין לי כח לקום".
-פתח מהר בפקודת המלך", אמרו השליחים, ומשסירב פרצו את הדלת. היועץ התרגז, גנב מידם את הלפידים, זרקם לרצפה וכיבה אותם. בחשיכה כמעט ולא היתה אפשרות ללכת.. אולם הם התעקשו בציווי המלך, תפשו אותו וגררו אותו בכח.
בדרך נפלו לבורות והתלכלכו ואף היועץ שהיה בכותונת לילה התלכלך... כשהגיעו לארמון המלך, האירו מולם אורות הארמון ואלפי מראות סימאו את עיניהם.
הבין היועץ באיזה בושה הוא נמצא וקפץ לברשות וכיבה אותן..

מתוך ומתוך האור

"ויקווו לי תרומה"

הקדימה התורה פרשת משפטים לפרשת תרומה.

ללמדך: תרומה הבאה מנכסים כשרים, ממון שנרכש בצדק בכושר וביושר, רצויה היא לפני ה'. אך תרומה הבאה מנכסים שנרכשו בגזל ובעוולה, פיגול הוא לא ירצה. (על התורה)

מסופר על הגר"י מסלנטר זצ"ל שנכח פעם בהלוויה של איזה אדם. בעודו מלווה את המת, הוא שומע את האנשים מתלחשים כי הנפטר היה פעם איש אמיד, ובסוף ימיו ירד מנכסיו עד שנפטר ונקבר בתכריכים שלא שלו..
אמר להם ר' ישראל מסלנטר: הנפטר הזה מת בתכריכים שלו... מכיוון שהם ניתנו לו הרי הם שלו.. אך אדם אחר הנפטר ספק נקבר בתכריכים שהם שלו... כי מי יודע באלו דרכים צבר את ממונו.. שאם חלילה היה בהם אבק גזל ואונאה, אזי התכריכים כלל אינם שלו..

מתוך תורת הפרשה

"וישכנתי בתוכם"

האדם הפשוט ביותר, אם יכין את עצמו להשראת שכנה, היא תבוא אליו ותשרה בו.. "בכל מקום.. אבוא אליך וברכתיך".
אוצרות התורה

"שלוון עצי שטים"

שטים

ראשי תיבות:

ש'לום ט'ובה
י'שועה מ'חילה

השולחן, הוא מזבח כפרה לאדם והלחם שעל השולחן חשוב כקרבת על גבי המזבח, כשאדם טוב עין ומאכיל שם העניים.

רבנו בחיי

"זהב וכסף ונזוושת"

כשהשיער כבר בצבע כסף, כדאי לתת צדקה...

"אשר ירבנו לבו"

שלשה קולות משמחין את הלב קול כספים וקול תורה וקול גשמים.

אוצר המדרשים

”אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ”

אחת הסיבות שילדים אוהבים להיות עם חברים שלהם יותר מאשר עם ההורים שלהם היא כי החברים מבינים ללבם ודנים אותם לכף זכות, ואילו ההורים ביקורתיים והרסניים. לכן, כל הורה יתבונן בזה, כמו שהוא מתנהג עם חבריו בנחת ובכף זכות כך יתנהג עם ילדיו ואז ילדיו יאהבו להיות איתו..

מתוך בגן החינוך

הכרוכים אחד זכר ואחד נקבה בדמות תינוקים רכים, להודיע שעיקר קיום העולם הרי הוא בזכות תורתם של תינוקות של בית רבן, שחשובה יותר מתורת הגדולים, כיון שההבל היוצא מפיהם הוא הבל שאין בו לא חטא ולא הרהור רע..

מעם לועז

”לִשְׂאֵת אוֹתוֹ בָּהֶם”

הארון היה נושא את נושאיו.

אם כן מדוע היה צריך לשאת אותו?

חובה קודעה מוטלת על כל אדם לעשות השתדלות מצידו ולא לסמוך על הנס, ובצירוף ההשתדלות צריך לבטוח בה' שיברכו במעשי ידיו... תורת הפרשה

”ויקווו לי תרומה”

היה צריך להיות כתוב ויתנו לי תרומה..

על ידי נתינת הצדקה לעניים עמלי תורה זוכה האדם לחיי העולם הבא, ויותר ממה שהאדם נותן, הוא מקבל, שאל יחשוב הנותן: צדקה אני עושה עם העני המסכן הזה, אלא ההיפך, בזכותו אני מקבל שכר רב ומתבטלות מעלי ומעל אנשי ביתי גזרות חלילה, וכל זאת עשה האל מאהבת האל לעמו בזכות העניים אנו מקבלים עולם הבא..

מתוך לבוש יוסף

הכרוכים אחד זכר ואחד נקבה בדמות תינוקים רכים, ללמד שהאדם חייב לחנך בנחת הן את בנו והן את בתו בשמירת שבת ובאיסור חלב ובשר, וללמדם לברך לפני כל אכילה, והוא הדין בשאר מצוות התורה..

”ועשו לי משכן”

אם נגזר על האדם כך וכך שנים לחיות, אזי כשהוא נמצא בבית כנסת או בבית מדרש זה לא בהשבון, ורק כאשר הוא יוצא משם ה'סטופר' שוב מתחיל לעבוד. (ירושלמי)

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

אכילת בשר אחר מאכלי חלב

מדון תורה אסור לאכול בשר וחלב דווקא כשבושלו יחדיו. וחכמים אסרו לאכלם יחד אף כשלא בושלו יחדיו. ואמנם אסרו לאכול חלב לאחר בשר (מכיוון שהבשר: א. נתפס בשיניים. ב. מושך טעם בפה), אבל לאכול בשר אחר חלב מותר מיד. בתנאי ש-1. יקנה פיו. 2. ידיה פיו. 3. יבדוק ידיו. ולפיכך:

א. האוכל מאכלי חלב ובא לאכול בשר, צריך לקנה פיו - ע"י אכילת מאכל (אבל לא תמרים וכדומה שנדבקים בחניקים), ולהדיח פיו - ע"י שתיית משקה, ולבדוק ידיו - ע"י התבוננות שלא נשאר בהם שיירי מאכל חלב.

ב. דווקא מי שרוצה לאכול בשר-בקר אחר אכילת מאכלי חלב, צריך לקנה ולהדיח פיו ולבדוק ידיו. אבל מי שרוצה לאכול בשר-עוף אחר אכילת מאכלי חלב, אינו צריך לקנה ולהדיח פיו ולבדוק ידיו.

ג. האוכל מאכלי חלב, מותר לו לאכול בשר מיד אחר כך. ויש מהאשכנזים שמחמירים להמתין מלאכול בשר אחר אכילת גבינה קשה וישנה (שישנה במשך חצי שנה לפחות, ורוב הגבנות המצויות אינן כאלה).

ד. מי שיש לו נקבים בשיניו, וכן מי שיש לו בפיו פלאטה או גשר ליישור השיניים, ינקה היטב בין השיניים, לפני שיאכל מאכלי בשר.

ה. השותה חלב נוזלי או אוכל 'לבן', ורוצה אחר כך לאכול בשר, אין צריך לבדוק ידיו ולקנה פיו, ודי בהדחת הפה בלבד.

ו. מותר לאכול בשר על שלחן שאכלו עליו מאכלי חלב, כשהמאכלים מונחים בכלים ולא באופן ישיר על השולחן. ואם המאכלים עצמם היו מונחים על השולחן או על מפה שעוונת או נילון, צריך שינקה היטב את השולחן.

”ועשית שנים כרובים”

”כרובים” - שמות פרצוף תינוק להם

(חגיגה)

בפרשת בראשית כתוב ”וישכן מקדם בגן עדן את הכרובים” ושם מפורש ”כרובים-אלו מלאכי חבלה”.

מדוע השוני, כאן תינוקות ובבראשית מלאכי חבלה?

ללמדנו שכל זמן שהכרובים על הארון אז הם פני תינוק, כלומר כל עוד הילדים מקושרים לארון, לתורה אז הם כמלאכים אך אם הם לעצמם, לא קשורים לתורה הרי הם כמלאכי חבלה..

לבוש יוסף מתוך רעיונות במקרא